

Nihilista zavargások

Alain de Benoist a francia lázadás okairól

Szentesi Zöldi László

Magyar Nemzet - 2005. november 12

A franciaországi zavargásokból sem a baloldal, sem a jobboldal nem húz hasznot, sőt az egész politikai osztály diszkreditálódhat – nyilatkozta lapunknak Alain de Benoist. A francia Új Jobboldal mozgalom alapítója szerint a bevándorlási politikának magában kell foglalnia a kivándoroltató országokkal való együttműködést.

Miért éppen Franciaországban robbantak ki az utcai összecsapások?

– Valószínűleg azért, mert nálunk lobbanékonyabb volt a helyzet, mint máshol. A francia politikai osztály, ideológiai alapállásától függetlenül, sohasem tudta kontrollálni a harmadik világbeli bevándorlást, mint ahogyan nem volt képes megteremteni a bevándorlók megfelelő integrációjának feltételeit sem. Ily módon egyfajta „vad” urbanizáció révén több mint hatszáz jogon kívüli zóna, vagyis gettó alakult ki, ahová nem jut el a posta, a mentők, orvosok és tűzoltók nem lépnek be, és a rendőrség is csak állig felfegyverkezve merészkedik. Ezek a negyedek megannyi ellentársadalommá alakultak, amelyek csak a dzsungel törvényét ismerik, a földalatti gazdaságot, a különféle illegális üzelmeket. Az ott élők és különösen a fiatalok körében parázsló gyűlölet él minden iránt, ami a közhatalmat, az intézményeket, az államot képviseli. A másik ok a jakobinus szellemiségtől nagymértékben áthatott francia integrációs modell sajátosságaiból ered, amely a beilleszkedést tisztán egyéni asszimilációként képzelel el, vagyis a kulturális, nyelvi, vallási kötődéseket a magánszférába száműzi, és ily módon megakadályozza a közéleti átláthatóságukat. Ez a modell működőképesnek bizonyult a múltban a korlátozottabb bevándorlási hullámokkal, egy olyan korszakban, amikor voltak olyan intézmények, amelyek lehetővé tették a bevándorlók integrációját. Ma már nem működik a rendszer a rövid idő alatt érkező bevándorlók tömegeivel, akik kulturálisan sokkal távolabb esnek a befogadó lakosságtól.

– Faji vagy gazdasági indíttatásúak a zavargások?

– Inkább etnikai jellegű lázadásokról van szó, erős gazdasági és társadalmi dimenzióval. Az erőszak, amelynek jelenleg tanúi vagyunk, egyszerre a gyűlölet és a reménytelenség kiáltása a globális kudarchelyzetben élő fiatal bevándorlók részéről. Majdnem mindannyian munkanélküliek, és azt tapasztalják, hogy nincs számukra hely az egyre inkább elszegényedő társadalomban, miközben a nagyvállalatok egyre nagyobb profitra tesznek szert. Az etnikai apartheid tehát társadalmival párosul. Ezeknek a fiatal lázadóknak, akiket kisgyermekkoruktól a bűnözés és az utca prédájául hagytak, egyszerűen nincs jövőjük, és a normális élet elérhetetlen álomnak tűnik számukra. Ez magyarázza a zavargások tisztán nihilista természetét is. A lázadóknak ugyanis nincsenek követeléseik. Egyszerűen csak ki akarják fejezni a haragjukat. A saját iskoláikat gyűjtik fel, a saját kórházaikat, a hozzájuk közel állók autóit. Ez egyfajta „felperzselt föld politika”.

– Egyesek szerint a történetek akár keresztül is húzhatják Nicolas Sarkozy elnöki ambícióit, de legalábbis átrendeződést eredményezhetnek a francia jobboldalon. Politikai értelemben ki vagy kik kerülhetnek ki győztesként a jelenlegi helyzetből?

– Bizonyára sok dolog van, ami akadályozhatja Sarkozy elnöki ambícióit, de nem hiszem, hogy a külvárosok felkelése ezek közé tartozna. A jelenlegi belügyminiszter persze provokálta a bevándorló fiatalokat, amikor kifejezte azon szándékát, hogy „kitakarítja a söpredéket”, de ezeket a kijelentéseit a franciák nagy része inkább egyetértéssel fogadta, mert elismerik, hogy ő legalább „kiment a terepre”, amit miniszterek ritkán tesznek. Ezzel együtt senki nem húz politikai hasznot a jelenlegi helyzetből, még a szélsőjobboldal sem. Inkább az egész politikai osztály diszkreditálódik. A franciák jól tudják, hogy a fő felelősök nem a lázongók, hanem azok, akik hagytak kialakulni egy olyan helyzetet, amelyet már senki sem képes uralni, azt az illúziót kergetve, hogy a bevándorlás problémái csak technikai kezelést igényelnek, és hogy segítekkel megvásárolható a társadalmi béke.

– A magyar posztkommunista baloldal sajtóját olvasva az az érzésünk támadhat, mintha a jelenlegi helyzetet az úgynevezett francia szélsőjobboldal nyakába szeretnék varrni. Elhangzott, hogy egyesek intifádát emlegetnek a randalírozás kapcsán. Igaz lehet, hogy a franciák politikai ízlésük alapján eltérően vélekednek a történetekről?

– A szélsőjobb folyamatosan kritizálta a bevándorlást, általában eléggé leegyszerűsítő és demagóg módon, de a problémát nem ők idézték elő. Az idegengyűlölet ma már túlterjed a szélsőjobb körein, és tagadhatatlanul hozzájárul a helyzet elmérgesedéséhez. Ugyanakkor a franciák többsége tisztában van azzal, hogy a jelenleg Franciaországban élő bevándorlók, akik jórészt megszerezték az állampolgárságot, nem fognak elmenni az országból. Gyakorlatilag senki sem hiszi el, hogy „haza lehet őket küldeni”. Ami az intifádát illeti, nem lehet kizárni, hogy egyes lázongók jelenleg palesztint játszanak. Párizs azonban nem a Gázai övezet, és az izraeli hadsereggel ellentétben a francia rendőrség nem alkalmazza a célzott gyilkosságok módszerét. Ez a nézőpont tehát teljesen másodlagos.

– Szerte Európában sokan párhuzamot vonnak 1968 és a mostani helyzet között. Hasonló jelenségről van szó?

– Egyáltalán nem. A '68-as májusi lázadás nagy pszichodráma volt, amelynek alkalmával egy unatkozó ifjú nemzedék egyszerre hedonista, „forradalmi”, sőt szürrealista nézőpontból próbálta kiprovokálni a társadalmi változást. Mindenekelőtt verbális forradalom volt, nagyon erős ideológiai háttérrel. A jelenlegi megmozdulásoknak egyáltalán nincs ideológiai dimenziójuk. 1968 májusában a küzdelem a fogyasztói vagy látványtársadalom ellen irányult, és a „fantáziát” akarták hatalomra juttatni. Manapság a lázongó külvárosi fiatalok csak amiatt juttatják kifejezésre haragjukat, mert nem tudnak annyit fogyasztani, amennyit akarnak. További szempont, hogy 1968 májusában a lázadás az egyetemekről indult. Azok, akik ma autókat gyűjtögetnek, a bevándorlók közül kerülnek ki. Integrálhatatlan, de fizikailag életerős tömeget alkotnak, gyűlöletet és megvetést éreznek az öregedő társadalom iránt, amely képtelen politikai jövőképet nyújtani számukra.

– Ön a Manifesztum az európai újjászületésért című írásában néhány évvel ezelőtt restriktív, azaz korlátozó bevándorláspolitikát javasolt, kiegészítve ezt a bevándoroltató országokkal való fokozott együttműködéssel. Ma is így gondolja?

– Annál is könnyebb számomra megerősíteni akkori álláspontomat, mert ma már csaknem minden politikai erő a restriktív bevándorlási politika híve. Jól tudjuk, hogy egyetlen ország sem fogadhatja be „a világ összes nyomorát”. A probléma az, hogy az akarat önmagában nem elég a bevándorlás korlátozására. A liberális globalizmus átjárhatóvá tette a határokat. Ma a világ egyetlen országa sem élhet szögesdróthálózat védelmében. Ez azt is jelenti, hogy a határok többé már egyetlen nemzeti identitás megóvását, fenntartását sem garantálják. A restriktív bevándorlási politikának magában kell foglalnia a kivándoroltató országokkal való együttműködést, valamint azoknak a jogi vagy társadalmi lehetőségeknek a felülvizsgálatát, amelyek különleges vonzerőt gyakorolnak a bevándorlókra. A már itt élő bevándorlók esetében elengedhetetlennek tartom a különböző közösségek közéleti elismerését. A bevándorlás problémájának realista megközelítése egyszerre jelenti a baloldali moralizmus és a jobboldali idegengyűlölet elvetését. Kétségtelen ugyanakkor, hogy ez igen szűk ösvény, amelyet eddig még senki sem tudott követni.

Alain de Benoist 1943-ban született, tanulmányait a Sorbonne-on végezte. Akadémikus, tucatnyi könyv szerzője. Alapítója és legfőbb tekintélye az Európa szellemi megújulását célul kitűző Nouvelle Droite (Új Jobboldal) mozgalomnak. Munkásságát a magyar olvasó is ismerheti a totalitárius rezsimekről (Kommunizmus és nácizmus), politikáról (Zarathustra nyomában) és vallástörténeti kérdésekről (Jézus és testvérei) szóló könyveiből. (Sz. Z. L.)